

СТОЯНЪ И ОВЕНЪ.

Народна пѣсень.

Стоянъ си стадо размамя,
 По връхъ, по Стара планина,
 По Овче поле голѣмо.
 Ситна си роса прироси,
 Върла го дрѣмка налегна,
 Та легна Стоянъ, та заспа,
 Срѣдъ Овче поле голѣмо,
 Подъ столовата орѣхче.
 Сепна се Стоянъ, събуди.
 Кога се сепна, събуди,
 Та па разгледа, разгледа,
 Нагоре, та па надоле,
 Та па се качи, възкачи
 Възъ столовата орѣхче,
 Далекъ си стадо съгледа.
 Власи му стадо делѣха,
 На деветъ дѣла туряха.
 Останалъ овенъ Караджа,
 Овенъ Караджа-аладжа.
 Стоянъ се викна, провикна:
 „Овенъ Караджа-аладжа,
 На кръсть ми стадо кръстосай,
 Та го при мене доведи, —
 Звънеца ще ти позлатя,
 Рогове ще ти посребря;
 Звънеца ще ти позлатя,
 Да пѣе като дѣвойка;
 Рогове ще ти посребря,
 Да лъщятъ като слънцето.
 Като го дочулъ Караджа,
 Караджа овенъ, аладжа,
 На кръсть му стадо кръстоса,
 Та го при него докара.

